

1

Moje nesentimentální výchova: Láska na Manhattanu? Sotva...

Mám pro vás příběh jako stvořený pro den svatého Valentýna. Připravte se.

Anglická novinářka přijela do New Yorku. Byla přitažlivá a duchaplná, a téměř okamžitě ulovila jednoho z nejžádnějších newyorských svobodných mláďenců. Tim, dvaadvacetiletý investiční bankéř, vydělával ročně zhruba pět milionů dolarů. Dva týdny cukrovali, drželi se za ruce – a on ji jednoho vlaheho dne odvezl do domu, jež budoval v Hamptons. Spolu s architektem si prohlédli plány.

„Chtěla jsem architekta požádat, aby do prvního patra doplnil zábradlí,“ prohlásila novinářka. „Předpokládala jsem, že mě Tim požádá o ruku.“ V neděli večer ji Tim vysadil před jejím domem a připomněl jí, že v úterý spolu mají jít na večeři. V úterý jí zatelefonoval a sdělil jí, že to budou muset odložit na později. Když se jí neozýval následujících čtrnáct dní, zavolala mu a řekla: „Už to odkládáme nějak dlouho.“ Slíbil, že jí zavolá koncem týdne.

Pochopitelně se už neozval. Mě na tom zaujal především fakt, že dotyčná nedokázala pochopit, co se stalo. Vysvětlila mi,

že v Anglii schůzka s architektem už o čemsi vypovídá. Vtom mi svitlo: No ovšem, vždyť je z Londýna. Nikdo jí neprozradil, jak končí lásky na Manhattanu. A vzápětí jsem si pomyslela: Však ona to zjistí sama.

Vítejte ve věku ne-nevinnosti. Třpytivá světla Manhattanu, jež tvoří kulisy tklivých dostaveníček Edith Whartonové, dosud září – avšak jeviště zeje prázdnotou. Nikdo už nesnídá u Tiffanyho a nikdo neprožívá nezapomenutelné románky – místo toho snídáme v poklusu o sedmé ráno a na románky se snažíme co nejrychleji zapomenout. Jakže jsme se to do téhle bryndy dostali?

Truman Capote velmi dobře chápal naše dilema devadesátých let – dilema láska versus dohoda. V jeho *Snídání u Tiffanyho* Holly Golightlyová a Paul Varjak narazili na jistá omezení – on byl zaopatřený muž, ona zaopatřená žena –, avšak nakonec všechno zdolali a dali přednost lásce před penězi. To se dnes na Manhattanu příliš často nestává. Všichni, jak muži, tak ženy, jsme svým způsobem zaopatřeni – svou prací, svými byty, někteří z nás společenským postavením, pobřežím u East Hamptonu nebo vstupenkami do první řady v Metropolitní opeře – a libujeme si. Uzavírání obchodů a pud sebezáchovy jsou prvořadá. Amorek byl ze spolupráce vyřazen.

Kdy jste naposledy slyšeli někoho říct „Miluju tě!“, aniž by dodal nevyhnutelné (ne-li nevyřčené) „jako kamarádku“? Kdy jste naposledy viděli, jak si dva lidé hledí do očí, aniž byste si pomysleli: Jo? Jasně... Kdy naposledy jste slyšeli někoho prohlásit: „Jsem bláznivě zamilovaný,“ aniž byste si v duchu řekli: Jen počkej v pondělí ráno! A co se stalo hitem uplynulé vánoční sezony? Film *Odhalení* – který navštívilo deset nebo patnáct milionů diváků, aby zhlédli nežádoucí,

vášně prostý sex mezi erotomany – tedy jen stěží to, co si vybavíme pod pojmem „láska“, avšak to, co je běžným jevem moderních manhattanských vztahů.

Manhattan je stále plný sexu, ale onoho druhu sexu, který vyústí v kamarádství nebo v obchodní smlouvy, nikoli v milostný vztah. Kamarády a kolegy má dneska každý; nikdo nemá milence v pravém slova smyslu – ani když se s někým vyspí.

Avšak zpátky k oné anglické novinářce: po šesti měsících, několika dalších „známotech“ a krátkém románu s mužem, který jí zásadně telefonoval, když byl mimo město, aby ji ujistil, že jí zavolá bezprostředně po návratu (což nikdy neučinil), zmoudřela. „Podstatou známosti v New Yorku je odcizení,“ prohlásila. „Ale jak se máš k někomu přiblížit, když po tom opravdu toužíš?“

V takovém případě, moje milá, musíš odjet jinam.

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST I.

Jsme v baru *Bowery* a je pátek večer. Venku sněží a uvnitř to vře. Je tady herečka z Los Angeles v šedočerném sáčku a minisukni, ona i její nepřírozně opálený společník se zlatým přívěskem působí nepatřičně. Dále herec, zpěvák a společník Donovan Leitch, v laciném zeleném saku a béžovém chlupatém klobouku s klapkami na uši. U jednoho stolu sedí Francis Ford Coppola s manželkou. Vedle Francise Forda Coppoly je prázdná židle. Avšak není pouze prázdná: je vábně, svůdně, lákavě, provokativně prázdná. Je natolik prázdná, že je obsazenější než kterákoli jiná židle v místnosti. A pak, právě když prázdnota oné židle začne hrozit skandálem, na ni usedne

Donovan Leitch na kousek řeči. Všichni přítomní okamžitě začnou závidět. Naštvou se. Energetický potenciál v baru se povážlivě zhoupne. A tomuhle se, prosím, říká v New Yorku milostné dobrodružství.

ŠŤASTNĚ ŽENATÝ MUŽ

„Láska znamená být oddaným spojencem druhého člověka – ale co když se ten druhý stane přítěží?“ říká můj přítel, jeden z nemnoha lidí, co znám, který je už dvanáct let šťastně ženatý. „Čím častěji se dokážeš ohlížet zpátky, tím pevněji se utvrzuješ v pozdní lítosti. A tak se stále víc vzdaluješ skutečnému vztahu, ledaže by došlo k něčemu opravdu zásadnímu, co by tebou otrásl – například smrt rodičů.“

A pokračuje: „Newyorčané si kolem sebe budují hráz, kterou nelze proniknout. Já mám štěstí, že mi to vyšlo už dávno, protože v tomhle městě je velmi pohodlné vztahy nenavazovat – a začíná být téměř nemožné ohlížet se zpátky.“

ŠŤASTNĚ (DO JISTÉ MÍRY) VDANÁ ŽENA

Onehdy mi zatelefonovala jedna moje provdaná přítelkyně. „Nechápu, jak v tomhle městě může někomu fungovat známost. Je to vážně těžké. Vždyt existuje tolik lákadel. Večírky. Alkohol. Drogy. Spousta kamarádů. Člověk se chce bavit. A když máš partnera, co ti zbývá? Sedět v mrňavém bytě a civět jeden na druhého? Když jsi sama, je to snazší,“ dodala téměř lítostivě. „Můžeš si dělat, co chceš. Ani se večer nemusíš vracet domů.“

SVOBODNÝ MLÁDENEC Z COCO PAZZO

Když byl před mnoha lety můj kamarád Capote Duncan jedním z nejžádanějších svobodných mládenců v New Yorku, chodil snad se všemi ženami ve městě. Tenkrát jsme ještě byly natolik romantické, abychom věřily, že ho některá z nich konečně klopne. Jednou se přece musí zamilovat, říkaly jsme si. Každý se jednou musí zamilovat, a až se zamiluje Capote, tak do ženy, která je krásná, chytrá a úspěšná. Avšak ty krásné, chytré a úspěšné ženy přicházely a odcházely a náš kamarád se pořád ne a ne zamilovat.

Zkrátka jsme se zmýlily. Dneska Capote sedí v *Coco Pazzo* a tvrdí, že není k mání. Netouží po vztahu. Ani se nechce pokusit jej navázat. Neláká ho romantická věrnost. Nemá zájem poslouchat o neurózách sídlících v hlavě někoho jiného. Ženám říká, že bude jejich přítelem, že s ním můžou spát, ale nic víc, a že nic víc z toho taky nikdy nebude.

A jemu to vyhovuje. Už se tím ani netrápí jako kdysi.

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST II.

U mého stolu v baru *Bowery* sedí Parker, dvaatřicetiletý spisovatel píšící o osudové lásce, která končí špatně; jeho přítel Roger a pak ještě Skipper Johnson, právník v zábavním průmyslu.

Skipperovi je pětadvacet a ztělesňuje gen X zarputilé nedůvěry v lásku. „Prostě nevěřím, že potkám tu pravou a ožením se s ní,“ prohlásil. „Vztahy jsou příliš hluboké. Když věříš v lásku, jsi předem odsouzen ke zklamání. Nikomu se nedá věřit. V dnešní době jsou všichni zkažení.“

„Tenhle postoj ovšem obsahuje záblesk jisté naděje,“ namítl Parker. „Naděje, že se ochráníš před cynismem.“

Skipper s ním nesouhlasil. „Svět je dneska mnohem zkaženější, než býval před pětadvaceti lety. Štve mě, že jsem se narodil do téhle generace, kdy se na mě rítí všechny možné nepříjemnosti. Peníze, AIDS a vztahy, to všechno spolu souvisí. Většina lidí v mém věku pochybuje, že seženou solidní práci. Když se obáváš finanční nejistoty, nechceš se na nikoho vázat.“

Chápala jsem jeho zatrpkllost. Nedávno jsem se přistihla, jak prohlašuju, že netoužím po žádném vztahu, protože nakonec – když to ovšem neskončí svatbou – stejně skončím s prázdnýma rukama.

Skipper si lokl whisky. „Já nemám na vybranou!“ vykřikl. „Nesnesl bych povrchní vztah, a tak radši nemám žádný. Nepěstuju sex ani milostné románky. Kdo by po nich toužil? Kdo prahne po případných problémech, jako jsou nemoci a těhotenství? Já žádné problémy nemám. Nemám strach z nemocí ani z úchylů. To se raději sejdu s přáteli, popovídám si s nimi a pobavím se.“

„Seš vedle,“ mínil Parker. „Nejde o peníze. Možná si navzájem nepomůžeme finančně, ale třeba jeden druhému dokážeme pomoci jiným způsobem. City nic nestojí. Máš někoho, kdo na tebe doma čeká. Někoho, kdo je součástí tvého života.“

Zastávám teorii, že jediné místo, kde můžeš v New Yorku najít lásku a milostné románky, je společnost homosexuálů – homosexuálové zůstávají totiž pořád přáteli se sklonem k velké rozhazovačnosti a nadšení, kdežto heterosexuální láska se stala přísně uzavřenou. K této teorii jsem se přiklonila částečně díky

tomu, co jsem četla, a částečně díky tomu, co jsem se nedávno doslechla o jednom multimilionáři, který odešel od manželky kvůli mladšímu muži – a neohroženě doprovázel svého mladého kohoutka po nejvyhlášenějších restauracích na Manhattanu, přímo před očima předních příspěvatelů společenských rubrik. Takhle, pomyslela jsem si, má vypadat Pravý Milenec.

Také Parker zapadá do mé teorie. Tak například: V době, kdy se spolu Parker a Roger začali stýkat, Parker onemocněl. Roger k němu dennodenně chodil, vařil mu a staral se o něj. To by se vám s heterosexuálem nestalo. Kdyby onemocněl heterosexuální chlap zrovna v době, kdy začal chodit s nějakou ženou, a ona by o něj chtěla pečovat, vycouval by z toho – jednoduše by měl strach, že se mu chce vetřít do života.

„Láska je nebezpečná,“ rozumoval Skipper.

„Když víš, že je nebezpečná, jsi nucen si jí vážít a snažíš se udržet si ji,“ kontroval Parker.

„Jenže vztah se ti vymkne z rukou,“ namítl Skipper.

„Seš cvok,“ mínil Parker.

Roger se navezl do Skippera. „A co zarytí romantici?“

Vložila se do toho moje přítelkyně Carrie. Podobné týpky totiž zná. „Pokaždé, když mi chlap řekne, že je romantik, chce se mi ječet,“ poznamenala. „Znamená to, že když si chlap svou představu o tobě zromantizuje, začneš mu jít na nervy, jakmile se staneš skutečnou a přestaneš zapadat do jeho fantazií. Právě to dělá romantiku nebezpečnou. Drž si ji od těla.“

V tu chvíli se jeden z těch nebezpečných romantiků dostavil k našemu stolu.

DÁMSKÁ RUKAVIČKA

„Kondomy zničily romantiku, ale usnadnily sex,“ prohlásil jeden z mých známých. „Používání kondomů způsobilo, že se sex, alespoň z hlediska ženy, nepočítá. Zrušil se kontakt pokožky s pokožkou. A tak s tebou ženská vlezte do postele mnohem ochotněji.“

LÁSKA V BARU BOWERY, ČÁST III.

Barkley je pětadvacetiletý umělec. On a moje přítelkyně Carrie se „vidali“ osm dní, což znamená, že byli pořád spolu, líbali se, hleděli si do očí a bylo to náramné. Protože Carrie znala všechny ty pětatřicátníky, kteří vězí až po manžetové knoflíčky v pěstěném cynismu, domnívala se, že by to mohla zkusit s mladším mužem, s takovým, který není v New Yorku tak dlouho, aby ustrnul.

Barkley Carrie sdělil, že je romantik („neboť to tak cítím“), a kromě jiného jí řekl, že chce jeden z Parkerových románů použít jako předlohu pro scénář ke svému filmu. Carrie se nabídla, že oba muže seznámí, a to byl důvod, proč se Barkley ten večer dostavil do baru *Bowery*.

Když však dorazil, podívali se s Carrie jeden na druhého a... necítili vůbec nic. Snad proto, že tušil nevyhnutelné, si Barkley přivedl „známou“, prazvláštní mladou dívku s třpytí-
vým popraškem na tvářích.

Nicméně když se usadil, prohlásil: „Bezmezně věřím na lásku. Kdybych nevěřil, dočista by mě to zničilo. Bez lásky je člověk jaksi neúplný. Díky lásce má všechno větší smysl.“

„A pak tě o ni někdo připraví, a ty jsi dočista v prdeli,“ prohlásil Skipper.

„Ale vytvoříš si svůj svět,“ oponoval Barkley.

Skipper přednesl své cíle: „Žij v Montaně se satelitní televizí, faxem a terénním autem – a jsi za vodou.“

„Možná že to, co chceš, není to pravé,“ namítl Parker. „Možná že to, co chceš, tě svazuje.“

„Toužím po kráse. Chci být s krásnou ženskou. Nemůžu si pomoci,“ prohlásil Barkley. „Proto je spousta dívek, se kterými začnu chodit, hloupá.“

Načež Skipper a Barkley tasili své mobilní telefony. „Tvůj je příliš velký,“ prohlásil Barkley.

Později zašli Carrie a Barkley do klubu *Tunnel* a pozorovali všechny ty krásné mladé lidi, kouřili cigarety a obraceli do sebe jeden drink za druhým. Barkley se odporoučel s dívkou se třpytivými tvářemi a Carrie se sblížila s Barkleyho nejlepším kamarádem Jackem. Tančili a pak se brodili sněhem jako dva blázni a snažili se sehnat taxík. Carrie se ani neodvažovala pohlédnout na hodinky.

Barkley jí zatelefonoval následující odpoledne. „Co bude dál, kočičko?“

„Nevím. Ty mi voláš.“

„Říkal jsem ti, že nechci vážnou známost. To tys do toho šla. Vědělas, co jsem zač.“

Jo, jasně, chystala se Carrie říct, věděla jsem, že jsi povrchní, laciný děvkař, a právě proto jsem s tebou chtěla chodit.

Ale mlčela.

„Nevyspal jsem se s ní. Ani jsem jí nedal pusu,“ bránil se Barkley. „Je mi lhotejná. Už se s ní nevidím, jestli si to budeš přát.“

„Mně je to úplně jedno.“ A děsilo ji, že jí to opravdu je úplně jedno.

Poté strávili následující čtyři hodiny diskusí o Barkleyho obrazech. „Tohle můžu dělat celý den. Dennodenně,“ řekl Barkley. „Je to mnohem lepší než sex.“

NEDOSTIŽNÝ, NIC NEPŘEDSTÍRAJÍCÍ MUŽ

„Zbývá jediné, a to je práce,“ prohlásil Robert, dvaadvacetiletý nakladatel. „Nevíš, kde ti hlava stojí. Kdo má čas na romantiku?“

Robert vyprávěl o tom, jak se nedávno sblížil se ženou, která se mu opravdu líbila, ale po měsíci a půl bylo zřejmé, že jim to spolu nebude klapat. „Vymýšlela si na mě různé drobné zkoušky. Například jsem jí měl zavolat ve středu, že v pátek půjdeme na večeři. Ale ve středu jsem byl zralý na sebevraždu, a bůhví jak mi mělo být v pátek. A ona chtěla někoho, kdo po ní bude šílet. To chápu. Ale nedokážu předstírat něco, co necítím.“

Samozřejmě jsme zůstali dobrými přáteli,“ dodal. „Často se vídáme. Ale nespíme spolu.“

NARCIS VE FOUR SEASONS

Onehdy jsem se v neděli večer vypravila na dobročinnou akci do restaurace *Four Seasons*. Námětem byla *Óda na lásku*. Každý stůl byl pojmenován po jiné známé dvojici – například Tammy Fayeová a Jim Bakker, Narcis a On sám, Kateřina Veliká

a její kůň, Michael Jackson a malí přátelé. Al D'Amato seděl u stolu se jménem Bill a Hillary. Střed každého stolu zdobily předměty, které měly s jeho názvem něco společného – například modré oční stíny a svíčky ve tvaru rtěnky. Na stole Michaela Jacksona byla vycpaná gorila a krém značky Porcelana.

Mezi přítomnými se objevil Bob Pittman. „S láskou není konec, kdežto s kouřením ano,“ prohlásil a zakřenil se, zatímco jeho manželka Sandy stála po jeho boku a já za velkou rostlinou v květináči, kde jsem se snažila tajně potahovat z cigarety. Sandy oznámila, že se chystá zdolat jakousi horu v Nové Guineji a že bude pár týdnů pryč.

Domů jsem odešla sama, ale těsně předtím mi někdo podal koňskou čelist od stolu Kateřiny Veliké.

LÁSKA V BARU BOWERY: EPILOG

Donovan Leitch se zvedl od stolu Francise Forda Coppoly a přistoupil k nám. „No jo,“ prohlásil. „Bezvýhradně věřím, že láska zvítězí nade vším. Někdy jí prostě jen musíš poskytnout větší prostor.“ A přesně toho se na Manhattanu nedostává.

Mimochodem, Bob a Sandy se rozvádějí.